

Diu, qui las vegé, que anara avançant pausadament, però sense fer cas de las herbas dels marges vòrers, com si tinguessin coneixement del mal que deixaven radera.

Vareig veure la víctima, y'l quadro que oferia era horripilant. El cap al mitj de la via, y cinch metres més enllà jeya el cos en un bassal de sanch, estirat, ab un braç sota l'espatlla, plé de feridas. Una d'ellas li tragué just el cor enfora mostrantlo demunt la torrada pell del seu pit.

Diu que aquell home no era del país. Qu'encara no feia mitj any que havia vingut. Se sabia que tenia dufas fillas servint de criades a la capital. Tothom qui'l tracià se l'estimava. Era molt obligat, i mai doná un rés que dir. Un dia li preguntaren per son estat i digué que era casat.—¿I donchs, ahont teniu la dona?—!Qué sé jo!—¿Que no llaurava gaire dret?—No massa; hauria tingut de castigarla molt, i per no fer ho vaig estimarme més deixarla.

Qui sab si aquell cor visqué encogit tota la vida pels sufriments, i sols al arrencarli del pit trová en aquest mon verdadera pau i calma!

¡Pobre pastor! Encara'm sembla que'l veig al endemà a la sala de autopsia del cementiri de la vila. Aquell cos colpejat, el cor de un tò vermell morat damunt la pell morena del pit, i el cap, jaquell cap de guillotina! ab son cabell gris, las dúas feridas del front i aquells dos ulls oberts que semblavan mirarme fixament mentres el doctor el tenia suspés per una aurrella.

¡Qui hagués pogut anar destriant punt per punt tota la historia d'aquell home, escriurerla, comentarla o compondren una elegia ben tendre! No pogué ser, no s'en recullí gaire cosa més que'ls detalls d'una mort tant violenta. Qui sab! potser seria tant trista i sens recompensa final que val mes condensarla ab lo plany que duya en

si la nova que s'aná escampant per la vila.

—¿Qué no ho sabéu?

—¡¡...!!

—¡¡El tren ha mort un home!!

J. XIMENO PLANAS

Lluhernas

Enrahona, llibre, enrahona
ab las llenguas de paper
de generacions passadas,
de temps que no serán més.

¡Quin bò que'm dóna llegirte!

¡Còm elabora el cervell

tas atapahidas lletras

tornantlas en pensaments!

Tú, ets més qu'un volúm, ets

(l'ànima

d'un cos que en terra's podreix,

mentre que tú encare suras

de la vida en las corrents.

Sortilegi incomprendible,

emuleto sorprendent,

avassallador conjuri

que ma fantasia encens,

enrahona, sí, enrahona

depressa, depressa, més,

que la vida es curta, curta,

y ¡tinch fam de sapiguer!

Ta encisadora paraula

tots els sentits m'absorbeix,

veig els pahisos que pintas,

sento tot lo que tú sents

y conèch tos personatjes

casi més que á mi mateix.

Enrahona, llibre, enrahona

sense pará, eternament.

¡Qué més al mon jo voldria

que tancar l'esperit meu

dintre un llibre, ab l'esperansa

de que en els temps veniders

de mon pás demunt la terra

un sol home'n tinga esment!

MANEL MARINEL-LO

Llevors divines

Bell sembrador de les mans

[marfilines,

les multituts venen a Tu,

[afamades,

i per la fam en tens llevors

[divines,

i amb la sang del teu cor venen

[regades

Dòcil amor que'l noble cos

[inclines

remous les terres per a mellois

[sembrades

roselles ens daràs—flors sense

[espines—

i les espigues d'or a grans

[feixades.

Home afanyós en el bregar pels

[homes,

amorosint de tes suors la terra,

fins a deixar la feina del tot llestal

Als teus sen brats, quin

[respirar-hi aromes...

Veniu cap a la vall, gent de la

[serra

—els camps ja son en flor—a

[la gran festa

B. SAGRERA

Origen de la pedra llarga

(Humorada)

Un dia ja fa molts anys hi havia amb aquest paranys, una nina encantadora, era llarga, seductora pro plena de desenganys.

L'aigua del ferro prenia, i després parlar solia tot menjant nissos de frare, de la seva pobra mare que morí de l'ictericia.

Un jorn fou que un vell galánt que prenia aigua picant de la font número tres, parlar amb ella volgués i ella el va anar escoltant.

Li explicá una historia trista tot dient qu'era rentista, qu'els seus pares van morir, qu'ell era molt rich en fi i amb els diners a la vista.

Varen tenir relacions fent tots dos sols excursions, anant la feliç parella de can Roca a la Font Vella i voltant pels seus coltores.